

Warszawa, dnia 17 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 867/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Tułaczko

protokolant: sekretarz sądowy Joanna Komorowska

przy udziale prokuratora Ewy Gołębiowskiej

po rozpoznaniu dnia 17 lutego 2020 roku

sprawy K. K., syna J. i W. ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

Ł. N., syna S. i J., ur. (...) w G.

oskarżonego o czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla (...)W.

z dnia 23 listopada 2017 r. sygn. akt IV K 130/17

- na podstawie art. 105 § 1,2,3 k.p.k. prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie VIII zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że wpisuje prawidłową datę 17.05.2017r. zamiast nieprawidłowego zapisu 17.15.2017r.;
- zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 867/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Rejonowy dla Warszawy(...) W. z dnia 23 listopada 2017r. sygn. IV K 130/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Apelacja obrońcy oskarżonego K. K..	# zasadny	
2		# częściowo zasadny	
3	obraza przepisów prawa procesowego mających	# niezasadny	
4	wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4, art. 5 § 2		
5	KPK w zw. z art. 7		
6	KPK, w zw. z art. 410		
7	KPK poprzez nierozważnie		
8	wszystkich okoliczności		
9	sprawy, zwłaszcza tych,		
10	które przemawiały na		
11	korzyść oskarżonego,		
12	orzeczenie z naruszeniem		
13	zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w tym nieprzyznanie wiary oskarżonemu w zakresie odwołania zeznań; pominięcie faktu, iż żaden ze świadków innych niż policjanci nie rozpoznał oskarżonego, a także (w kwestii nagrań z monitoringów) pominięcie, iż z notatek		

	policyjnych z monitoringu wynika, że nagrania na monitoringach są złej jakości albo nie można ich w ogóle odtworzyć, (k. 123, 142) .	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut niezasadny. Nie zachodzą sprzeczności pomiędzy poczynionymi ustaleniami faktycznymi a zebrany materiał dowodowy oraz jego oceną dokonaną przez sąd I instancji. Do popełnienia czynów polegających na kradzieży z włamaniem samochodów marki B. na szkodę A. B., Tran Q. T. i A. S. (1) przyznał się oskarżony K. K. opisując, w jakich okolicznościach te czyny popełnił. Następnie odwołał swoje wyjaśnienia lecz przyczyny odwołania poprzednich wyjaśnień podlegają ocenie sądu I instancji i zasadnie zostały uznane za niewiarygodne. Wyjaśnienia oskarżonego K. K. przyznającego się do popełnienia wskazanych czynów potwierdzają zeznania A. B. i Tran Q. T. gdyż pokrzywdzeni opisali spotkania z oskarżonym Ł. N., któremu towarzyszył młody mężczyzna., którym musiał być oskarżony K. K. skoro przyznając się do popełnienia kradzieży z włamaniem do tych dwóch pojazdów wskazał miejsce ich parkowania,		

opisał jak dostał się do garażu podziemnego, w którym samochód parkował pokrzywdzony A. B.. Ponadto oskarżony K. K. opisał, jak przedmiotowe pojazdy otworzył i pokonał ich zabezpieczenia. Istotnie, żaden z pokrzywdzonych nie widział kradzieży swoich pojazdów jednak okoliczności podane przez oskarżonego K. K. przyznającego się do ich pełnienia wskazują jednoznacznie, iż to on dokonał tych kradzieży. Sposób popełnienia czynu polegającego na włamaniu do samochodu zaparkowanego w W. przy ulicy (...) przedstawia nagranie monitoringu. Chociaż nie pozwala na ustalenie czy widoczna na nagraniu postać to oskarżony K. K. to przyznanie się do popełnienia tego czynu przez oskarżonego K. K. jest wiarygodne bowiem opisał przebieg tej kradzieży podając szczegóły, takie jak zalepienie czujki bramy garażu a to wskazuje na obecność oskarżonego na miejscu zdarzenia. Sąd I instancji oceniając wiarygodność odwołania przyznania się do winy wskazał zasadnie, że jest to odwołanie niewiarygodne i stanowi linię obrony także w kwestii zapewnienia sobie alibi. Sąd I instancji nie oparł się na treści notatki urzędowej z karty 63-64

<p>tyko na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego. Dodatkowym argumentem przemawiającym za wiarygodnością wyjaśnień, w których oskarżony przyznał się do winy jest to, że zostały złożone w obecności obrońcy oskarżonego (k-278) a więc nie może być mowy o przygotowaniu oskarżonego do tego, co ma w następnym dniu wyjaśniać. Natomiast o okolicznościach dotyczących popełnienia czynu z dnia 14 października 2016r. na szkodę Ł. K. (1) zeznawali policjanci, w tym przede wszystkim A. S. (2), który widział moment tuż przed dokonaniem kradzieży oraz obserwował zmianę tablic rejestracyjnych skradzionego pojazdu na inne a także widział oskarżonego w skradzionym samochodzie na szkodę J. i M. K..</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>. Obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść treści orzeczenia, tj. art. 9 § 2 w zw. z art.170 § 1 pkt 2 KPK poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków st. posterunkowego M. S. i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>mł. aspiranta M. M., sierżanta D. B., podkom. S. T., sierżanta szt. Ł. K. (2)., wnioskowanych przez obrońcę, gdyż ww. świadkowie brali udział w czynnościach w postępowaniu przygotowawczym, co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny gdyż obrońca wezwany do podania tezy dowodowej nie wskazała jej zaś wymienione osoby nie mają bezpośredniej wiedzy o przebiegu zdarzeń a jedynie wykonywały czynność pomocnicze. W apelacji obrońca także nie podała, na jakie okoliczności wymienione osoby powinny zostać przesłuchane.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>obraza przepisów prawa procesowego mający wpływ na treść orzeczenia tj. art. 9 §1 , 167, 366 §1 KPK poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z przesłuchania asp. sztab T. Ł., który brał udział w czynnościach z udziałem oskarżonego, a którego rolę w czynnościach sąd pominął (k. 183</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>– przesłuchanie innego policjanta w charakterze świadka - A. S. (2)).</p>			
<p>Zwięźle</p>			
<p>Zarzut niezasadny. T. Ł. przesłuchiwał świadka A. S. (2), który bezpośrednio uczestniczył w obserwacji oskarżonego K. K.. Natomiast rola świadka T. Ł. polegała jedynie na spisaniu zeznań. Ponadto świadek sporządził protokół oględzin samochodu V., którym poruszał się oskarżony Ł. N. wraz z oskarżonym K. K.. Przesłuchanie tego świadka na okoliczność protokołu gdy jego treść nie była kwestionowana nie jest zasadne, gdyż obrońca nie wskazał dlaczego przesłuchanie świadka na okoliczność sporządzenia protokołu jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.</p>			
<p>Zarzut</p>			
<p>Obraza przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. 9 KPK w zw. z art. 167 i art. 366 § 1 KPK poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodów z opinii biegłego grafologa na okoliczność czy podpis widniejący na k 63-64 jest podpisem, oskarżonego K. K., oraz na skutek zaniechania przeprowadzenia z urzędu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>dowodu z opinii biegłego na okoliczność czy sylwetka uwidoczniiona na nagraniu z monitoringu odpowiada cechom antropologicznych oskarżonego K. K., a także wskutek dowolnego uznania, że osoba na nagraniu i oskarżony to ta sama osoba, a dokładniej wskazując postawa przypomina oskarżonego, pomimo, iż otworzone nagranie jest niewyraźne i nie sposób bez opinii biegłego stwierdzić, kim jest ta osoba.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest niezasadny gdyż sąd nie oparł się na notatce urzędowej z rozpytania oskarżonego K. K. lecz na jego wyjaśnieniach o przyznaniu się do winy złożonych w obecności obrońcy. Zgodnie z art. 174 k.p.k. sąd nie może zastępować treścią notatki wyjaśnień oskarżonego, które wymagają sporządzenia protokołu. Oskarżony K. K. przyznał się do popełnienia przestępstwa polegającego na kradzieży samochodu na szkodę A. S. (1) z garażu podziemnego przy ul. (...) w W.. Podał szczegóły, świadczące o tym, że to on dokonał tego czynu. Sąd I instancji dysponował,</p>			

<p>więc dowodami, które pozwalały na przypisanie oskarżonemu popełnienie tego czynu. obrońca w toku procesu nie złożyła wniosku o badania antropologiczne oskarżonego. Sąd z urzędu nie miał więc potrzeby przeprowadzana takiego dowodu.</p>		
<p>zarzut</p>		
<p>obraza przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 9 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów z opinii biegłego na podstawie art. 193 § 1k.p.k. z zakresu wyceny pojazdów na okoliczność rzeczywistej wartości pojazdów wskazanych w akcie oskarżenia z dnia 24 lutego 2017 gdyż w akcie oskarżenia wskazane wartości pojazdów zostały ustalone na podstawie kwot podanych przez pokrzywdzonych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest niezasadny gdyż każdy z pokrzywdzonych przedstawił wartość swojego samochodu. Te wartości nie były kwestionowane przez</p>		

oskarżonego i jego obrońcę na rozprawie. Ponadto odpowiadają one średnim wartościom rynkowym używanych samochodów B..		
zarzut		
<p>obraza przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia tj. 174 k.p.k. w zw., z art., 143 §1 pkt 2 k.p.k. i art. 393 §1 zd. 2 k.p.k. poprzez zastąpienie dowodu z wyjaśnień z postępowania przygotowawczego notatką urzędową k-63-64 wbrew ustawowemu zakazowi, które polegały na przyjęciu treści notatki urzędowej sporządzonej w innej formie niż przewidziana przepisami procedury i wykorzystanie tego źródła do dokonywania ustaleń faktycznych będących postawą przypisania winy i skazania oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny. Sąd I instancji nie oparł się na notatce urzędowej tylko na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych do protokołu i złożonych w obecności obrońcy . Nie oparł się na protokole zeznań świadka A. S. (3)</p>		

tylko na jego zeznaniach złożonych na rozprawie .			
zarzut			
<p>obraza przepisów praw procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 405 k.p.k. i art. 406 § 1 k.p.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. polegająca na nieodroczeniu rozprawy przez sąd I instancji, pomimo, że substytut obrońcy oskarżonego wniósł o odroczenie rozprawy i umożliwienie obrońcy oskarżonego uczestniczenia w mowach końcowych gdyż w dniu zamknięcia przewodu doszło do kolizji terminów obrońcy jak również pominięcie, iż oskarżony nie mógł uczestniczyć w ostatniej rozprawie w postępowaniu, co skutkowało ograniczeniem prawa do obrony.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut niezasadny. Obrońca wystawiając upoważnienie lub substytucję powinna uwzględnić to, że na rozprawie zapadnie wyrok. Aplikant broniący oskarżonego był dobrze przygotowany do rozprawy gdyż, jak wynika z zapisu protokołu składał</p>			

<p>ł wnioski odpowiadające interesom procesowym oskarżonego. K. K..</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>obraza przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 399 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku substytuta obrońcy o wyznaczenie terminu na mowy końcowe z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność obrońcy i poprzez procedowanie przy usprawiedliwionej nieobecności obrońcy , przez co sąd faktycznie uniemożliwił oskarżonemu przygotowanie się do obrony po zmianie kwalifikacji prawnej czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny gdyż odroczenie rozprawy po pouczeniu w trybie art. 399 § 1 k.p.k. o zmianie kwalifikacji prawnej czynu jest możliwe tylko na wniosek oskarżonego a nie obrońcy. Dla obecnego na rozprawie aplikanta adwokackiego pouczenie o zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.- czyli o ciągu przestępstw jest zmianą dotyczącą podstawy wymiaru kary a</p>		

nie kwalifikacji prawnej, która jest niezmienna i obejmuje znamiona art. 279 § 1 k.k.		
Zarzut		
<p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść wyroku, wyrażający się w nieuzasadnionej sprzeczności poczynionych ustaleń, które nie korespondują z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie, co w rezultacie doprowadziło do nieuzasadnionego uznania, że oskarżony popełnił opisane w punktach II – V czyny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie jest zasadny gdyż ustalenia sądu I instancji są prawidłowe. Zostały oparte w pierwszym rzędzie na zeznaniach policjantów a następnie na podstawie wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Ilość marihuany, której posiadania sąd przypisał oskarżonemu K. K. odpowiada wadze netto – bez opakowania.</p>		

Zarzut		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. N.</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż Ł. N. działał wspólnie i w porozumieniu z K. K., podczas gdy zebrany materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia obu oskarżonych, przeczy takiemu założeniu, co więcej sąd na str. 23 uzasadnienia przyznaje, iż właśnie analiza materiału dowodowego „nie pozwoliła na przyjęcie na przypisanie obydwu oskarżonym tego, że w dniu 14 października 2016 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia (...) mienia w postaci samochodu osobowego m-ki B. (...) nr rej. (...) (...)”, a zatem skoro nie można wykazać porozumienia w działaniach oskarżonych, to nie istnieją podstawy do wykazania sprawstwa Ł. N..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut niezasadny. Sąd I instancji omyłkowo na kartach 23-24 swojego		

uzasadnienia stwierdził, że analiza materiału dowodowego nie pozwoliła na przypisanie obydwu oskarżonym popełnienia w dniu 14 października 2016 r. przestępstwa kradzieży z włamaniem do samochodu B. nr rej. (...) na szkodę Ł. K. (1), gdyż pisemne uzasadnienie, poza wskazanym przez obrońcę passusem, zawiera odmienne wnioski sądu I instancji. Należy więc przyjąć, że jest to oczywista omyłka pisarska. W. polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez, co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu.

Porozumienie oskarżonych K. K. i Ł. N. w popełnieniu kradzieży z włamaniem samochodu marki B. nr rej. (...) na szkodę Ł. K. (1) wynika z następujących okoliczności: przyjazdu samochodem V. (...) nr rej. (...) użytkowanym przez Ł. N. wspólnie z oskarżonym K. K. na błonia S. Narodowego i typowanie samochodu do kradzieży, udostępnienie narzędzi do pokonania zabezpieczenia B. nr rej. (...), w tym skopiowanego kluczyka oskarżonemu K. K.; ponowne spotkanie po upływie kilkudziesięciu minut w innej dzielnicy miasta w sytuacji gdy oskarżony K. K. zmieniał tablice rejestracyjne skradzionego pojazdu przy

ulicy (...) w W. i wspólne opuszczenie tego miejsca samochodem V. (...), do którego oskarżony K. K. schował oryginalne tablice rejestracyjne. W wyniku przeszukania samochodu V. (...) znaleziono sprzęt elektroniczny służący do otwierania samochodów oraz skopiowany kluczyk, którym został otwarty skradziony samochód B. nr rej. (...) będący własnością Ł. K. (1). Do wniosku o współdziałaniu obu oskarżonych w popełnieniu przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu prowadzi analiza takich dowodów jak: obserwacja zachowania oskarżonych przez świadka A. S. (2) oraz przeszukanie samochodu V. podczas zatrzymania w dniu 14 października 2016r. W wyniku przeszukania ujawniono skopiowany kluczyk, który posłużył oskarżonemu K. K. do uruchomienia samochodu B. będącego własnością Ł. K. (1) oraz tablice rejestracyjne z numerem (...) pochodzące ze skradzionego samochodu B.; przy czym oskarżony K. K. zamontował na skradzionym samochodzie tablice rejestracyjne o wyróżniku (...). Te okoliczności świadczą o tym, że kradzież została dokonana przez obu oskarżonych a sposób jej wykonania wynikał z podziału ról, przy czym oskarżony

<p>Ł. N. obejmował swoją świadomością te czynności, które zostały wykonane przez oskarżonego K. K..</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności zeznań świadków A. W., J. M., A. S. (2), A. S. (4) i D. S., podczas gdy ich depozycje są wewnętrznie sprzeczne, ulegały zasadniczym zmianom na poszczególnych etapach postępowania oraz w żaden sposób nie korelują z innymi dowodami, jak choćby wyjaśnieniami oskarżonych, co powoduje, iż oparcie na nich wyroku skazującego jest dotknięte rażącym uchybieniem procesowym związanym z oceną materiału dowodowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne co do winy Ł. N. są oczywiście błędne.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut niezasadny. Brak jest istotnych sprzeczności w zeznaniach świadków A. W., J. M., A. S. (2), A. S. (4) i D. S.. Zeznania tych świadków nieznacznie się różnią i wynikają z odmiennego etapu i zakresu obserwacji. Zeznania policjantów układają się w logiczny ciąg zdarzeń pozwalający na odtworzenie zachowania oskarżonych K. K. i Ł. N. i przypisanie im współdziałania w popełnieniu przestępstwa kradzieży samochodu B. nr rej. (...) na szkodę Ł. K. (1). Pierwsza załoga policjantów, w tym świadek A. S. (2) widział obu oskarżonych typujących pojazd B. do kradzieży na błoniach S. Narodowego zaś druga załoga śledziła samochód oskarżonego Ł. N.. Policjanci ustalili, że oskarżeni spotkali się w umówionym miejscu zaś z zeznań świadka A. S. (2) wynika, że oskarżony Ł. N. widział zmianę tablic w skradzionym B., co należy powiązać z jego wcześniejszą obecnością na błoniach S. Narodowego oraz z ujawnieniem w jego samochodzie skopowanego kluczyka, który posłużył do uruchomienia skradzionego samochodu B., tablic rejestracyjnych tego pojazdu oraz specjalistycznego sprzętu służącego do pokonywania

<p>zabezpieczeń samochodów. Sąd I instancji ustalił na podstawie zeznań świadka A. S. (2), że oskarżony Ł. N. widział, jak oskarżony K. K. zmienia tablice rejestracyjne więc rozumując logicznie należy stwierdzić, iż wiedział o dokonaniu kradzieży tego pojazdu a jego obecności na błoniach S. Narodowego miała na celu wytypowanie pojazdu do kradzieży. Zasadnie sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Ł. N., który swoją obecność na terenie błoni S. Narodowego tłumaczył oczekiwaniem na koleżankę oskarżonego K. K. zaś odjechał z terenu stadionu gdyż śpieszył się do pracy. Zeznania policjantów nie potwierdziły tych wyjaśnień. Z ich obserwacji wynika, że oskarżony nie pojechał do pracy tylko spotkał się ponownie z oskarżonym K. K. i widział zmianę tablic rejestracyjnych samochodu skradzionego kilkanaście minut wcześniej z terenu S. Narodowego.</p>			
<p>Zarzut</p>			
<p>Apelacja prokuratora błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>mający wpływ na treść orzeczenia polegający na:</p> <p>1. przyjęciu, że działanie oskarżonych w zakresie czynów zarzucanych im w pkt. 6-7 i 14-15 aktu oskarżenia stanowiło niekaralne przygotowanie, przy czym prawidłowe wnioski płynące z analizy materiału dowodowego prowadziły do wniosku, że było to usiłowanie kradzieży z włamaniem;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Istotnie, samochody opisane w punktach 6,7 i 14,15 aktu oskarżenia należały do tej samej marki B. i wszystkie ustalone kradzieże z udziałem K. K. i Ł. N. dotyczyły pojazdów tej konkretnej marki. Także nie był to pierwszy raz, gdy K. K. włamywał się do samochodu marki B.. Natomiast wniosek prokuratora, o tym że K. K. już wiedział, że za pomocą stosowanych przez siebie narzędzi i metod z łatwością otworzy tego rodzaju pojazd i nie było potrzeby podejmowania narażających obydwu sprawców na wykrycie prób uruchomienia samochodów, jeżeli nie miały się one zakończyć zaborem auta jest zbyt daleko idący. Wbrew zarzutom prokuratora</p>			

fakt, iż oskarżeni nie użyli programatora do skopiowania kluczyków gdyż nie weszli do środka pojazdów wykluczając możliwość przypisania im usiłowania popełnienia przestępstwa kradzieży. Nie można uznać, że mieli zamiar dokonać kradzieży auta w późniejszym czasie gdyż oba pojazdy były obserwowane i oskarżeni do nich nie powrócili. Istotnie, sąd I instancji wskazał, że modus operandi oskarżonych polegał na tym, że najpierw K. K. dokonywał przełamania zabezpieczeń - sforsowania zamka i dorobienia klucza do stacyjki, a następnie po umieszczeniu w pojeździe nadajnika (...) śledził pojazd do miejsca, gdzie spokojnie mógł dokonać jego kradzieży. Jednak w omawianych wypadkach do samochodów w późniejszym czasie oskarżeni nie próbowali się włamać choć zatrzymani zostali w dniu 14 października 2016r. Zdaniem prokuratora otwarcie drzwi obu pojazdów stanowiło już rozpoczętą fazę usiłowania, która mogła zakończyć się dokonaniem po jakimś czasie, co jednak zostało skutecznie uniemożliwione oskarżonym ze względu na ich zatrzymanie i aresztowanie. Ten pogląd nie jest słuszny także z tego powodu, że wśród narzędzi znalezionych podczas

przeszukania pojazdu V. (...) użytkowanego przez oskarżonego Ł. N. nie znaleziono skopiiowanych kluczyków umożliwiających otwarcie i uruchomienie samochodów B., które w dniu 12 października 2016r. otworzył oskarżony K. K.. Także przeszukania w miejscach pobytu oskarżonych dało wynik negatywny i takich kluczyków nie odnaleziono. Prokurator powołuje się na zeznania świadka A. W., który zeznał, że w czasie prowadzonej obserwacji widział K. K., jak dwukrotnie, przy B. nr rej. (...), usiłował dostać się do tych pojazdów, manewrując przy zamku w drzwiach i dwukrotnie został spłoszony przez przechodzące osoby postronne oraz parkujący w jego bezpośredniej bliskości samochód. A także na zeznania świadka A. S. (2), z których wynika, że oskarżeni zauważyli obserwujących ich funkcjonariuszy policji, co mieli również potwierdzić przy zatrzymaniu. Świadek A. S. (2) zeznał, że nie podejmowali interwencję wiedząc, że muszą ująć sprawców na gorącym uczynku, aby nie zarzucono im, że zatrzymanie było przedwczesne. Zdaniem prokuratora, powyższe argumenty wskazują, że oskarżeni nie kierowali

się jedynie zamiarem otwarcia pojazdów, lecz przystąpili do pierwszej fazy usiłowania, która jednakże została przerwana z uwagi na niesprzyjające okoliczności. Argumenty prokuratora nie są jednak oparte na materiale dowodowym zebranym tej sprawie i nie podważają toku rozumowania sądu I instancji, który zachowanie oskarżonych ocenił, jako niekaralne przygotowanie do kradzieży. Nie budzi wątpliwości, jak zachowali się oskarżeni gdyż to, że przebywali razem w pobliżu pojazdów oraz zasłaniaли się nawzajem zaś oskarżony K. K. otworzył drzwi obu samochodów wynika z przeprowadzonej obserwacji a także z wyjaśnień oskarżonego K. K.. Jednakże z zeznań policjantów wynika, że oskarżony K. K. nie wsiadał do samochodów i nie próbował ich uruchomić a oskarżeni odjechali z miejsca zdarzenia do innego pojazdu B. i z drugim samochodem postąpili tak samo. Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Tak więc otwarcie drzwi bez wejścia do pojazdu i próby skopiowania kluczyka

w celu późniejszej kradzieży nie może zostać uznane za czynność zmierzającą bezpośrednio do dokonania. Tak więc zasadnie sąd I instancji przyjął, że oskarżeni jedynie typowali samochody do późniejszej kradzieży usiłując się przekonać, czy jest możliwe ich uruchomienie przy użyciu turbodekodera, albo za pomocą tego narzędzia dekodowali kształt zapadek, aby dorobić kluczyk w późniejszym czasie. Za słusznością tego wniosku przemawia to, że nie można ustalić czy w dniu 12 października 2016r, oskarżeni posiadali programator umożliwiający skopiowanie kluczyka. Z obserwacji policjantów wynika jedynie to, że użyli turbodekodera do otwarcia drzwi samochodów. Zasadnie sąd I instancji uznał, że o takim zamiarze oskarżonych świadczy brak narzędzi w postaci programatora z kablem do złącza (...), na co wskazywał także świadek A. S. (2) a sam turbodekoder jest wystarczający do przełamania zabezpieczenia zamka w drzwiach, nie pozwala jednak na uruchomienie silnika. Po drugie, pomimo otwarcia zamków w obydwu przypadkach oskarżeni nie weszli do

środku pojazdów. Po trzecim od pierwszego otwartego samochodu udali się do kolejnego, w którym także przy pomocy turbodekodera i otworzyli drzwi. Podjęli więc dwie próby manewrowania przy zamkach bezpośrednio jedna po drugiej, co kłóci się z twierdzeniem, że oskarżeni zauważyli na miejscu funkcjonariuszy policji. Należy podzielić stanowisko sądu I instancji, że gdyby ich zamiarem była kradzież tych pojazdów to ostrożność nakazywałaby, aby nie podejmowali próby otwarcia zamków bezpośrednio jedna po drugiej. Ten pogląd podzielali także obserwujący zdarzenie funkcjonariusze policji, którzy będąc naoczniymi świadkami tych czynności nie podjęli próby ujęcia oskarżonych na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, gdyż jak sami zeznali obawiali się że będą działać przedwcześnie zanim stanie się jasny zamiar oskarżonych. W tej sytuacji sąd I instancji zasadnie uznał, że zdarzenia z punktów 6 i 7 oraz odpowiednio 14 i 15 zarzutu należało potraktować, jako niekaralne przygotowanie do przestępstwa kradzieży z włamaniem. Należy podzielić tok rozumowania sądu I instancji, że w obu tych wypadkach

funkcjonariusze policji nie sprawdzili, czy przy pojazdach pozostawiono lokalizatory (...). Tym samym zasadnie uznał, że otwarcie drzwi samochodów to nie jest czynność zmierzająca bezpośrednio do dokonania kradzieży, co z kolei wyłącza możliwość przypisania usiłowania. Natomiast brak możliwości ustalenia, jakimi narzędziami dysponowali oskarżeni w dniu 12 października 2016r. np. czy posiadali programator służący do kopiowania kluczyka nie pozwala ponad wszelką wątpliwość ustalić dlaczego oskarżony K. K. nie wsiadł do samochodów pomimo, że otworzył drzwi pojazdów gdyż nadal nie można wykluczyć, że w dniu 12 października 2016r. nie zamierzali z oskarżonym Ł. N. uruchamiać samochodów a jedynie przygotować się do dokonania kradzieży w późniejszym czasie np. poprzez testowanie działania turbodekodera. Takie wyjaśnienia złożył oskarżony K. K. na etapie postępowania przygotowawczego.

Zarzut

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść orzeczenia polegający na:

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>2. przyjęciu, pomimo prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, że Ł. N. nie współdziałał wraz z K. K. w dokonaniu przestępstw zarzuconych mu w pkt 10-13 aktu oskarżenia, podczas gdy czynów tych dopuścili się oni wspólnie i w porozumieniu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Poszlaki, które w apelacji wymienił prokurator niewątpliwie wskazują na oskarżonego Ł. N., jako współsprawcę przestępstw z punktu 10-13, jednak nie wykluczają innych wersji tych zdarzeń i pozostawiają wątpliwości, których nie da się usunąć. Nie można wykluczyć, że oskarżony K. K. dokonał przestępstw kradzieży wymienionych pojazdów bez współdziałania z oskarżonym Ł. N.. Taki sam sposób działania, jak w wypadku przestępstwa popełnionego w dniu 14. 10. 2016r. na szkodę Ł. K. (1), dostęp Ł. N. do narzędzi i umiejętność ich używania w celu pokonania zabezpieczeń samochodów B., doświadczenie i znajomości w świecie przestępczym umożliwiające przekazanie skradzionych samochodów do sprzedaży</p>			

lub do demontażu na części czy też wezwanie oskarżonego K. K., aby wziął winę na siebie to poszlaki, które jednak nie zamykają się w łańcuch i nie łączą bezpośrednio tego oskarżonego z konkretnymi przestępstwami. Łańcuch poszlak został przerwany gdyż nie znaleziono wśród narzędzi posiadanych przez Ł. N. skopiowanych kluczyków, którymi skradzione pojazdy wymienione w punktach 10 do 13 zostały otwarte. Nie zostało ustalone, że skopiowane kluczyki, oskarżony K. K. otrzymał właśnie od Ł. N.. Nie potwierdził tego K. K. zaś twierdzenie, że musiał je otrzymać od Ł. N. jest tylko domniemaniem, gdyż nie można wykluczyć, że K. K. jednak posiadał kontakty w świecie przestępczym i mógł skopiowane kluczyki otrzymać od innej osoby nie zaś od Ł. N. np. kradzieże zostały dokonane na konkretne zamówienie. Odnosząc się do czynu 10 z dnia 17/18 lipca 2016r. w W. przy ul. (...) na szkodę (...) Sp. z o.o. i A. B. i 12 popełnionego w dniu 15/16 września 2016r. w W., przy ul. (...) na szkodę T. N. Tran nie można wykluczyć, że oba spotkania opisane przez pokrzywdzonych z oskarżonym Ł. N. miały przypadkowy charakter, co więcej oskarżony K. K., który odwiedzał

oskarżonego Ł. N. miał możliwość zauważenia obu pojazdów B. parkujących na osiedlu, na którym Ł. N. przebywał. Przyjmując, inną wersję zdarzeń a mianowicie, że opisane przez świadków spotkania miały na celu typowanie pojazdów do późniejszej kradzieży należy stwierdzić, że łańcuch poszlak ulega przerwaniu bowiem nie tylko nie znaleziono u oskarżonego Ł. N. skopionych kluczyków ale także brak jest dowodów wskazujących na obecność oskarżonego w czasie popełnienia kradzieży z włamaniem na miejscu zdarzenia np. zapisu monitoringu, zeznań świadków, którzy zauważyliby oskarżonego na miejscu kradzieży przy ulicy (...) w W. wspólnie z oskarżonym K. K.. Co do czynu 11 z dnia 28 września 2016r. w W. przy ul. (...), na szkodę A. S. (1) nagranie monitoringu przedstawia moment kradzieży samochodu dokonanej przez jedną osobę o posturze odpowiadającej oskarżonemu K. K.. Oskarżony K. K. przyznał się do tego czynu jednak wyjaśnił, że popełnił go samodzielnie Nie ustalono czy na miejscu zdarzenia lub w jego pobliżu przebywał także Ł. N. gdyż kamery monitoringu nie obejmują swoim zasięgiem drogi, po której poruszał się skradzionym

samochodem B. (...) nr rej. (...) oskarżony K. K. po wyjechaniu za szlaban osiedla. Żaden z przesłuchanych świadków nie widział oskarżonego Ł. N. na miejscu zdarzenia. Nie można więc ustalić czy oskarżeni przyjechali razem na miejsce zdarzenia oraz czy po dokonaniu kradzieży Ł. N. konwojował skradziony samochód do miejsca jego przechowywania. Brak jest także skopiowanych kluczyków. Co do czynu 13 z dnia 19 września 2016r. w W., na szkodę J. K. oraz M. K. to jedyną poszlaką wskazującą na udział Ł. N. w tym przestępstwie było zaobserwowanie oskarżonego poruszającego się samochodem V. (...) nr rej. (...) przez policjantów, zaś w niedalekiej odległości za nim został dostrzeżony oskarżony K. K. w skradzionym niebieskim B. (...). Oba samochody zaobserwowano w oddaleniu od miejsca kradzieży na jednej z arterii miasta. Ta okoliczność może wskazywać na sytuację konwojowania skradzionego samochodu B., za którego kierownicą siedział K. K., przez oskarżonego Ł. N. znajdującego się w innym pojeździe do miejsca ukrycia skradzionego B.. Nie można jednak wykluczyć, że było to przypadkowe zdarzenie gdyż żaden dowód nie

<p>wskazuje na obecność oskarżonego Ł. N. w dniu 19 września 2016r. na miejscu kradzieży tego pojazdu czyli na terenie błoni S. Narodowego. Oskarżeni K. K. i Ł. N. nie byli widziani tego dnia razem i znajdowali się w różnych pojazdach. Ponadto miejsce obserwacji policjantów znajduje się blisko miejsca zamieszkania oskarżonego Ł. N.. Tym samym zasadny jest wniosek sądu I instancji sprowadzający się do stwierdzenia, że Ł. N. mógł nawet wiedzieć o działalności K. K., lecz materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie czy odegrał, jakąś rolę w tych przestępstwach. Tak więc uniewinnienie oskarżonego Ł. N. od popełnienia czynów z punktów 10-13 znajduje oparcie w treści art. 5 § 2 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie lub zmianę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku nie jest zasadny gdyż materiał dowodowy zebrany w tej sprawie</p>		

<p>jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Pozwala na rozpoznanie zarzutów zawartych w złożonych apelacjach. Wniosek o zmianę wyroku jest niezasadny gdyż wyrok został wydany na podstawie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgodnej z art. 7 k.p.k.</p>	
---	--

<i>OKOLICZNOŚCI</i> <i>PODLEGAJĄCE</i> <i>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	
1.	Na podstawie art. 105 § 1 ,2,3 k.p.k. nastąpiło sprostowanie zapis z punktu VIII zaskarżonego wyroku.
Zwi ę z le o powodach uwzgl ę dnienia okoliczności	
Sprostowanie dotyczyło podania prawidłowej daty tymczasowego aresztowania..	
<i>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>0.11.</i>	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>0.1całe rozstrzygnięcie w przedmiocie winy i kary.</i>	
Zwi ę z le o powodach utrzymania w mocy	
Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Z przeprowadzonych i ujawnionych dowodów wprowadził prawidłowe i logiczne wnioski.	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1.	
Zwi ę z le o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwi ę z le o powodach uchylenia	

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1	Sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej na podstawie art. 105 § 1,2,3 k.p.k. poprzez wpisanie prawidłowej daty tymczasowego aresztowania.	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym gdyż ze względu na ich sytuację majątkową nie będą w stanie ich uiścić. To rozstrzygnięcie znajduje podstawę prawną w treści art. 624 § 1 k.p.k.

1PODPIS
s. L. T.

Załącznik 1

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik nr 2

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. N.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina w zakresie punktu VI	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik nr 3

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina w zakresie pkt II i VII	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana